

Camellia

2

โอบฟอพ
สะท้านฟ้า
อยากเห็นนักล่า
๑ใครจะกล้า
กับ
ชาปา
ผู้บ้าบิ่น

嫡女狂妃

拐个王爷乱天下

十九穀 สือจี้วี้ เจียน
ซุนซิ่วเอินเจีย แปล
Eruinu วาด

บทที่ 46 โมโห

ครั้งนั้นในงานพิธีบูชาฟ้าดิน นางถูกเหยียดหยามต่อหน้าผู้คนทั่วหล้า แต่เพราะรู้ว่าอีกฝ่ายเป็นคนของอ่องเก๋ จึงไม่กล้าตอบโต้ ได้แต่กลืนความอับอายลงคอ แต่คนตรงหน้านี้เป็นเพียงขยะไร้ค่า มีหน้าซ้ำยังไม่ใช้คุณหนูใหญ่แห่งตระกูลเซียวอีกต่อไป แล้วนางจะปล่อยให้คนเช่นนี้มาหยิ่งผยองต่อหน้าได้อย่างไร!

เหยียนเฟยเออร์เซิดคางขึ้นอย่างหยิ่งผยอง เอ่ยอย่างไร้เหตุผลว่า “ข้าบอกว่าจะยอมให้เจ้าพาคนออกไป แต่ไม่ได้บอกว่าต้องเป็นตอนนี้ รอสักหลายสิบปีก่อน รอให้นางตายไปแล้วค่อยมารับศพกลับไปเถอะ”

“แม่นางเฟยเออร์ช่างหลักแหลมจริง ไซ้ๆ เจ้ารอสักหลายสิบปีก่อนค่อยมาเถอะ”

“คิดไม่ถึงว่าแม่นางเฟยเออร์จะฉลาดปานนี้ วันนี้เรื่องนี้ช่างสนุกจริง รวากับได้ดูการแสดงลิงเซิดเชือก”

เมื่อถูกสรรเสริญ เหยียนเฟยเอ๋อร์กี้ทั้งยินดีทั้งได้ใจ
เหลือบตามองเชียวหลิงอวิ้นด้วยสายตาทำทนายราวกับจะบอกว่า
นี่คือจวนสกุลเหยียน ข้าจะอย่างไรก็ได้ เจ้าทำอะไรข้าไม่ได้
หรอก

พวกเขาไม่รู้สักผิดแม้แต่หย้อยที่รังแกคนอ่อนแอ
ยังเปรียบเชียวหลิงอวิ้นเป็นสิ่งที่ถูกห้ามเยาะ

สีหน้าของเชียวหลิงอวิ้นเย็นเยียบ “ดีมาก ในเมื่อ
พวกเจ้าไม่รู้จักที่ตาย เช่นนั้นข้าจะสนองให้!”

สิ้นคำ นางก็คว้ายันต์ออกมาหลายแผ่น สะบัดออกไปใน
อากาศทันที

ทันใดนั้น สายฟ้าสาดฟาดตรงไปยังเหยียนเฟยเอ๋อร์ไม่
หยุดยั้ง พร้อมด้วยลมเจือปนเป็นระลอก สายฝนละเอียดดั่งเข็ม
และก้อนหินร้อนระอุโปรยปรายลงมา

จนเหยียนเฟยเอ๋อร์ต้องวิ่งหนีอย่างทุลักทุเล ทว่าสายฟ้า
ลมเจือปนกลับราวกับมีดวงตา นางหนีไปทางใดก็ฟาดฟันตามไป
ถึงที่

“อ้าก! ไม่เอาแล้ว เจ็บเหลือเกิน นี่มันของบ้าอะไรกัน
เซียวหลังอวินเจ้าทำอะไร!”

“หยุดเดี๋ยวนี้! อ้าก ชุตซ้ำ! ผมซ้ำ! นี่มันยันต์บ้าอะไรกัน
อ้าก ผีชั่วพองหมดแล้ว! ช่วยซ้ำด้วย! พวกเจ้ามัวรออะไร
รีบช่วยซ้ำเร็ว!”

เหยียนเฟยเอ๋อร์ถูกฟาดจนร่างมอมแมม ผมเผ้า
กระเซอะกระเซิง เซียวจื่อเยวี่กับคนอื่นๆ ต่างตะลึงงัน สายฟ้า
และลมเหินนั้นช่างน่าหวาดกลัวเกินบรรยาย แถมยังไล่ตาม
ฟาดฟันไม่หยุด!

เซียวหลังอวินจึงเอ่ยกับทหารยามเสียงเรียบ “อยากช่วย
คุณหนูของพวกเจ้าที่กำลังโดนไล่ล่าเหมือนหมาน้อยหรือไม่
รีบเอาตัวหลิวตงเอ๋อร์มาให้ซ้ำเดี๋ยวนี้!”

พวกทหารยามยังลังเลอยู่ แต่พอได้ยินเสียงกริ๊ดร้อง
อย่างทุกซ์ทรมานของเหยียนเฟยเอ๋อร์ว่า “มัวทำอะไรอยู่! รีบไป
เร็วๆ!”

ทหารยามก็รีบวิ่งพรวดเข้าไปด้านใน เหยียนเฟยเอ๋อร์
ทนไม่ไหวอีกต่อไป ร้องขอความเมตตาอย่างน่าเวทนา “เซียว-

หลังอวิน เจ้าหยุดเถอะ ข้าสัญญาแล้ว! อ้าก นี่มันเข็มหรือ
เจ็บเหลือเกิน ข้าทนไม่ไหวแล้ว!”

เหยียนเฟยเออร์ถูกฝนละเอียดกระทบผิวก็เหมือนถูก
เข็มนับไม่ถ้วนทิ่มแทงเข้าไป ความเจ็บปวดรุนแรงจนแทบอยาก
กลิ้งเกลือกไปบนพื้น ตอนนี้ไม่เหลือเค้าของศักดิ์ศรีหรือความ
หยิ่งผยองอีก มีเพียงความปรารถนาให้สายฟ้า ลมเจียน เข็มฝน
และหินร้อนที่ไล่กระหน่ำนางอยู่หายไปเสียที

เซียวจื่อเยว่กับพวกไม่กล้าแม้แต่จะเข้าไปใกล้ เพราะเห็น
ได้ชัดว่าแค่ชั่วครู่เดียว ร่างของเหยียนเฟยเออร์ก็มีบาดแผล
หลายแห่ง เลือดไหลไม่หยุด ผิวหนังถูกสายฟ้าฟาดจนดำคล้ำมี
ควันลอยออกมา ความประหลาดนี้ทำให้ใครก็ไม่กล้าเข้าไปยุ่ง

ไม่มีใครคาดคิดว่าขยะไร้ค่าอย่างเซียวหลังอวินจะมียันต์
ประหลาดเช่นนี้ติดตัว

เมื่อเห็นว่าได้บทเรียนพอสมควรแล้ว เซียวหลังอวิน
เพียงสะบัดแขนเสื้อ ยันต์เหล่านั้นก็สลายกลายเป็นเถ้าฝุ่นใน
พริบตา ขณะนั้นเอง ทหารยามก็วิ่งกระหืดกระหอบออกมา

“มาแล้วๆ หลิวหมั้วมาแล้ว”

สตรีวัยราวสี่สิบปี สวมเสื้อผ้าลายดอกสีน้ำเงิน เดินตามหลังทหารยามออกมาอย่างมีนัยง แม้บนใบหน้าจะเต็มไปด้วยริ้วรอย ข้างขมับแซมด้วยผมขาวราวน้ำค้าง แต่ก็ยังมองเห็นความงดงามในวัยสาวอยู่บ้าง

เพียงเห็นนาง เชี่ยวหลิงอวี่นก็หวนคิดถึงภาพหลัวหมัวหมัวในวัยเยาว์ เวลานี้นางควรมีอายุเพียงยี่สิบแปดปี แต่กลับดูแก่ชรากว่ามารดาของตนเสียอีก

ดวงตาของเชียวหลิงอวี่นเหลือบไปเห็นฝ่ามือของหลัวหมัวหมัวเต็มไปด้วยรอยแตกหยาบกร้าน ผิวขาวซีดเหี่ยวเพราะถูกน้ำกัดกร่อน ในใจพลันขมขื่นขึ้นมา

หลัวหมัวหมัวเคยเป็นสาวใช้ติดตามที่มารดานางพามาเป็นสินเดิม แต่เมื่อตระกูลหลิวล่มสลาย นางก็กลายเป็นผู้ถูกกดขี่

“นางซันต้า ยังไม่รับมาคารวะคุณหนูของเจ้าอีกหรือ โชคดีจริงนะที่คุณหนูผู้นี้มาไถตัวเจ้าออกไป หลังจากนั้นต้องคอยฟังคำคุณหนูให้ดี แล้วส่งเงินมาให้ข้าบ่อยๆ ละ”

ชายชาพิการพอเห็นหลิวหมั่มั้วก็รีบย่างเท้าเข้ามา
สั่งการอย่างยโส หลิวหมั่มั้วจึงเขาด้วยแววตาแฝงความชิงชัง

เพียงพริบตา เชี่ยวหลิงอวิ้นก็ซัดเท้าใส่ชายชาพิการจน
ตัวลอย เอยด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบ “นี่คือแม่ของข้า เจ้าก็ยัง
กล้าใช้ปากสั่งรี ไสหัวไป! คราวหน้าถ้าข้าเห็นหน้าอีก นั่นจะเป็น
วันตายของเจ้า!”

ชายชาพิการถูกเตะอีกครั้งจนรู้สึกเหมือนอวัยวะภายใน
จะหลุดออกมา กระอักเลือดออกมา รีบพยักหน้ารัวด้วยความ
หวาดกลัว “ได้ๆ ข้าจะไปเดี๋ยวนี้ จะไปเดี๋ยวนี้”

สิ้นคำก็วิ่งกะเผลกหนีไปอย่างกบมีผีไล่หลัง

เชียวหลิงอวิ้นเห็นหลิวหมั่มั้วจากที่งุ่นง ค่อยๆ
เปลี่ยนเป็นสีหน้าตกตะลึง จึงยิ้มอย่างอ่อนโยน “แม่หม
ข้าคืออวิ้นเออร์ ท่านแม่ให้ข้ามารับท่านกลับไป ตลอดหลายปีนี้
ท่านลำบากมากแล้ว”

ร่างของหลิวตงเออร์สั่นสะท้าน ดวงตาเอ่อคลอด้วยน้ำตา
มองเชียวหลิงอวิ้นอย่างไม่อยากเชื่อ คำพูดติดอยู่ในลำคอเอ่ย
ไม่ออก

เซียวหลิงอวี่นจึงพุงหลิวหมั้วมัวออกไปด้วยตนเอง
ไม่สังเกตเห็นแววตาที่เต็มไปด้วยความเคียดแค้นของเหยียน
เพยเออร์ที่มองตามหลังนาง

เซียวหลิงอวี่น! เจ้ารอดูเถอะ ความอับยศในวันนี้ วันหน้า
ข้าจะเอาคืนเป็นร้อยเท่า!

จนกระทั่งหลิวตงเออร์ได้เห็นหลิวซือด้วยตาตนเอง จึงเริ่ม
รู้สึกว่าเป็นเรื่องจริง มองดูโฉมงามอันดับหนึ่งแห่งแคว้นฮั่วหลี
เมื่อยี่สิบปีก่อน บัดนี้กลับกลายเป็นสตรีผอมซีดอ่อนแอ น้ำตา
ของหลิวตงเออร์ก็พร่างพรูไม่อาจควบคุมได้ ฝ่ายหลิวซือเองก็
สั่นไหวในใจ รีบจับมือหลิวตงเออร์ไว้

ครั้งอดีตแม้ทั้งสองจะเป็นนายบ่าว แต่กลับสนิทสนมกัน
ดุจพี่น้อง วันนั้นทั้งคู่จึงร้องไห้อยู่ในห้องกันทั้งปาย

ระหว่างนั้น เซียวหลิงอวี่นได้นำสมุนไพรชุดสุดท้าย
สำหรับหลอมโอสถฟื้นปราณมาหลอมทันที ร่างกายของหลิว
หมั้วมัวทรากตรำมานานเช่นนี้ จำเป็นต้องใช้โอสถนี้บำรุง
มิฉะนั้นไม่นานคงล้มป่วยจนสิ้นชีวิต

รุ่งเช้าวันถัดมา เชี่ยวหลังอวีนตื่นแต่เช้า เรียกเชียวหลังเฒ่าให้เอาโอสถพื้นปราณสามเม็ดไปขายที่จี้เหรินถั่ง ส่วนตนเองก็นำอีกหนึ่งเม็ดที่เหลือไปยังเรือนของหลิวซือ

เมื่อหลิวตงเอ๋อร์รับโอสถพื้นปราณชั้นห้าไว้ในมือ ก็ตื่นตะลึงจนมือสั่นไม่หยุด

โอสถชั้นนี้ แม้จะขายตัวนางหนึ่งร้อยครั้งก็ยังไม่อาจแลกได้สักเม็ดเดียว แต่คุณหนูกลับมอบให้นางกิน

“ตงเอ๋อร์ หลายปีมานี้เป็นตระกูลหลิวของเราที่ทำให้เจ้าลำบาก กินเถอะ นี่คือความตั้งใจของอวีนเอ๋อร์” หลิวซือกล่าวพลอบ

หลิวตงเอ๋อร์รับสายหน้า ส่งโอสถคืนให้ “คุณหนูร่างกายอ่อนแอ ควรเป็นท่านที่ต้องกินมากกว่า”

เชียวหลังอวีนกับหลิวซือรู้สึกอบอุ่นในใจอย่างยิ่ง เชียวหลังอวีนจึงยิ้ม “แม่ผมอย่าปฏิเสธเลย ข้าเป็นปรมาจารย์สื่อวิญญาณ โอสถพวกนี้ต่อไปอยากได้เท่าไรก็ได้ ไม่ขาด เพราะเม็ดนี้หรรก”

หลิวหมั้วมัวเบิกตากว้างมองนางอย่างไม่เชื่อ รีบหันไปมองหลิวซือเพื่อขอคำยืนยัน เห็นอีกฝ่ายพยักหน้าอย่างปลอบปลื้ม นางจึงพิมพ์้าว่าฟ้าลิขิต และไม่ปฏิเสธอีก รีบก็นโอสถลงไปแล้วเข้าไปนั่งปรับลมปราณทันที

หลังจากพูดคุยกับหลิวซืออยู่ครู่หนึ่ง เห็นว่าภายในจวนไม่มีบ่าวไพร่เลย เชียวหลิงอวิ้นก็ตั้งใจจะไปหาเชียวหลิงเย่ เพื่อใช้เงินจากการขายโอสถซื้อสมุนไพรมาบำรุงร่างกายให้หลิวซือและหลิวหมั้วมัว พร้อมทั้งจ้างบ่าวไพร่เพิ่ม

ทางด้านจีเหรินถึง ผู้จัดการใหญ่หนิงกำลังครุ่นคิดว่าจะประชาสัมพันธ์โอสถพื้นปรารถนชั้นห้าคุณภาพระดับสี่หนึ่งเม็ด และโอสถถอนพิษชั้นสามคุณภาพระดับห้าสี่เม็ดอย่างไรให้ได้ผลที่สุด แต่ยังคงก็ยังเห็นว่าเม็ดเดียวนั้นน้อยเกินไป ผลตอบรับคงไม่โดดเด่นนัก โอสถพื้นปรารถนนี้ควรจะเป็นสมบัติประจำร้าน หากมีมากกว่านี้เขาคงเปิดงานประมูลให้โด่งดังไปทั่วแผ่นดินได้

ทันใดนั้น เสี่ยวอู่ก๊วก็วิ่งเข้ามาด้วยท่าที่ตื่นเต้น “คุณชายเชียวหลิงเย่บอกว่าจะมาหาท่าน อยากขายโอสถพื้นปรารถนชั้นห้าสามเม็ด”

“ถึงอย่างนั้นก็ไม่ควรรีบร้อนเกินไป ข้าเคยสอนเจ้าว่า...
อะไรนะ! โอสถพื้นปรางค์ชั้นห้า?! เจ้าไม่ได้ลื้อข้าเล่นใช่ไหม!”

บทที่ 47 แผลกเป็นเศษเนื้อ

ผู้จัดการใหญ่หนิงที่ที่แรกยังไม่เข้าใจ แต่พอได้ยินชื่อก็
ลุกพรวดจากเก้าอี้ รีบคว้าตัวเสี่ยวอู่มาเขย่าเพื่อยืนยัน

เสี่ยวอู่ถูกเขย่าจนมีน รีบสะบัดตัวหลุดแล้วพยักหน้า
แรงๆ “จริงขอรับ ตอนนี้คนรออยู่ข้างนอกแล้ว”

“งั้นจะรออะไร รีบเชิญเข้ามา แล้วเอาชาวิญญูณชั้นดี
ที่สุดมาด้วย!”

เซียวหลิงเย่อ้มเงินสีแสนห้าหมื่นเหรียญทอง เดินออกมา
ด้วยความรู้สึกเหมือนเหยียบอยู่บนก้อนเมฆ ตั้งแต่เกิดมาเขาไม่เคย
จับเงินทองมากขนาดนี้มาก่อน บัดนี้เขาแทบจะหน้ามืด
เป็นลม

“หลิงเย่ หลิงเย่ เจ้าฟังข้าหรือเปล่า ฟินสติหน่อย!”

พอเขาตั้งสติได้ก็เห็นเซียวหลิงอวินกำลังโบกมืออยู่ตรงหน้า เขารีบคว้ามือของนางไว้ด้วยความตื่นเต้น จำนวนเงินแทบจะหลุดจากปาก แต่พอนึกได้ว่าหน้าจี๋เหรินถึงมีคนพลุกพล่าน จึงได้แต่มองนางด้วยแวตาสุกใสที่เต็มไปด้วยความตื่นเต้น

เซียวหลิงอวินมองก็รู้ทันทีว่าเขาจะพูดอะไร จึงพูดทั้งยิ้มทั้งถอนหายใจ “เออละๆ อย่าเพิ่งตื่นเต้นนัก ไปซื้อสมุนไพรเพิ่มอีกหน่อย แล้วไปที่หอคำทาสกับข้าเพื่อหาคนกลับมาด้วย”

เซียวหลิงเย่รับรายการสมุนไพรจากนาง แล้วกลับเข้าไปซื้อสมุนไพรเพิ่มอีกหลายหมื่นเหรียญทองโดยไม่รู้สึกเสียดายสักนิด ก่อนกลับออกมาด้วยท่าทางกระฉับกระเฉง รีบนำสมุนไพรมาให้นางดู

เห็นท่าที่เขาน่ารักเช่นนั้น เซียวหลิงอวินก็อดไม่ได้ที่จะลูบหัวเขาเบาๆ ก่อนจะพาไปที่หอคำทาส

เมื่อไปถึง เด็กรับใช้ก็เชิญพวกเขาเข้าไป พอรู้ว่าเซียวหลิงอวินต้องการซื้อตัวคนกลับไป จึงเรียกคนออกมาราวสามสิบคน แต่ละคนมีอายุตั้งแต่สิบสามถึงยี่สิบห้าปี

เซียวหลิงอวินจรดปลายนิ้วลงกลางหว่างคิ้วตนเอง
จากนั้นจึงมองเห็นไอสีต่างๆ ล้อมรอบกายคนเหล่านั้น บ้างสี
สดใส บ้างสีหม่นหมอง บางคนถึงกับมีหมอกดำปกคลุม

เซียวหลิงเย่เห็นการกระทำนั้นแต่ก็เก็บความสงสัยไว้

นางเลือกคนที่มีไอสีสนสดใสชัดเจนออกมาห้าคน
จากนั้นสายตาก็ไปสะดุดกับเด็กสาวอายุราวสิบสามปี แม่ดวงตา
เลื่อนลอย แต่ไอที่รอบล้อมร่างกลับขาวสว่างราวหยกส่อง
ประกาย นั่นคือผู้มี ‘จิตใจขาวบริสุทธิ์’ อย่างแท้จริง

เซียวหลิงอวินใจเต้นแรง รีบชี้เลือกนางเพิ่ม แล้วหันไป
บอกเด็กรับใช้ว่า “เอาทั้งหกคนนี้”

เด็กรับใช้ตอบรับทันที “ได้เลยขอรับ เดี่ยวเข้าไปแจ้ง
เถ้าแก่ให้เตรียมสัญญาขายตัว”

ไม่นานเด็กรับใช้ก็กลับมาด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม ส่งสัญญา
ขายตัวให้ “รวมทั้งหมดสามสิบเหรียญทองขอรับ”

แม้เซียวหลิงอวินจะรู้อยู่แล้วว่าสถานที่แห่งนี้ยึดถือผู้แข็งแกร่งเป็นใหญ่ หากไร้พลังบ่มเพาะ ชีวิตคนบางครั้งยังด้อยกว่าสัตว์ ทว่าก็อดสะท้อนใจไม่ได้

นางให้เซียวหลิงเยชำระเงินก่อนกำลังจะพาคนออกไป ทว่าที่หน้าประตูกลับมีชายหญิงคู่หนึ่งก้าวเข้ามา

ไม่ใช่ใครอื่น หากแต่เป็นเซียวเยว่หย่าที่คลั่งแค้น หลี่เทียนเหยียนในท่วงท่าอ่อนหวาน

เซียวเยว่หย่าตกใจที่เห็นเซียวหลิงอวิน ตั้งใจจะเอ่ยวาจาเสียดสี แต่พอนึกได้ว่าหลี่เทียนเหยียนอยู่ด้วยก็รีบเปลี่ยนเป็นน้ำเสียงอ่อนนุ่มทักทาย

“พี่หญิง...อา ลืมไปว่าท่านมิใช่คนตระกูลเซียวแล้ว คุณหนูเซียว เจอกันที่นี้ช่างบังเอิญจริงๆ ว่าไหมเจ้าคะ พี่เทียนเหยียน”

นางส่งสายตาเขินอายให้หลี่เทียนเหยียน

เมื่อก่อนนางมักตั้งใจทำเช่นนี้เพื่อกระตุ้นอารมณ์เซียวหลิงอวิน เพราะชอบเห็นนางเศร้าและรู้สึกต่ำต้อย

หลีเทียนเหยียนเห็นใบหน้าที่เต็มไปด้วยผื่นแดงของ
เซียวหลิงอวิ้นก็ขมวดคิ้วทันที แวตาดำเต็มไปด้วยความรังเกียจ

เซียวหลิงอวิ้นลอกตา หึ...โลกแคบเสียจริง

นางไม่อยากจะตั้งใจจะพาคนออกไป

หลีเทียนเหยียนเห็นนางไม่แม้แต่จะมองตนสักนิด
ต่างจากเมื่อก่อนที่มักมองเขาด้วยสายตาเปี่ยมรักเหมือนจะถลา
เข้ามา ทำให้เขารู้สึกแปลกใจเล็กน้อย สายตากวาดไปทางคนที่
อยู่ข้างหลังนาง และเมื่อเห็นเด็กสาววัยราวสิบสามปีที่ดวงตา
เลื่อนลอย พลันดวงตาก็หดแคบลง รีบก้าวมาขวาง ชี้ไปที่
เด็กสาวพลงพูดด้วยท่าที่เหนือกว่า

“เซียวหลิงอวิ้น ขำต้องการเด็กคนนี้ บอกราคามา”

หลีเทียนเหยียนคิดว่าตนยอมลดตัวมาพูดด้วย นางต้อง
ตื่นเต้นจนรีบนำเด็กมาให้ทันที

เซียวเยว่หยาก็เห็นเด็กสาวผู้นั้นเช่นกัน ดวงตาสว่างวาว
รอให้นางส่งตัวมาอย่างว่าง่าย

ทว่าเซียวหลิงอวิ้น⁺ไม่แม้แต่จะปรายตามอง เอ๋ยเย็นชาว่า
“หลบไป สุนัขดีไม่ขวางทาง”

สุนัข?!

นางกล่าวว่าเขาเป็นสุนัข?!

“เซียวหลิงอวิ้น! เจ้าพูดอีกครั้งซิ!” หลีเทียนเหยียน
ความโกรธปะทุทันที ก่อนหัวเราะเย็นอย่างขุ่นเคือง “ฮิ เจ้านึก
ว่าทำแบบนี้จะเรียกร้องความสนใจจากองค์ชายผู้นี้ได้หรือ
ผ่านไปเถอะ เราไม่มีพันธะหมั้นหมายกันแล้ว ต่อให้เจ้าคุกเข่า
ขอให้ข้าชอบ ข้าก็ไม่แม้แต่จะมองเจ้า”

องค์ชายผู้มีโอกาสจะได้เป็นรัชทายาทสูงที่สุดอย่างเขา
กลับถูกขยะไรร่ำค่าเช่นเซียวหลิงอวิ้น⁺ต่ำว่าเป็นสุนัข

นางหญิงสาวแล้ว เซียวหลิงอวิ้น!

นี่คงเป็นการตั้งใจพูดเพื่อให้เขามองนางมากขึ้นหน่อย
ผ่านไปเถอะ!

เซียวเยว่หย่าไม่คิดว่าเซียวหลิงอวิ้น⁺จะกล้าพูดเช่นนั้น
และเชื่อว่าอีกฝ่ายจงใจพูดเช่นนั้นเพื่อเรียกร้องความสนใจจาก

หลี่เทียนเหยียน จึงแสวงงทำท่าหวังดีเอ่ยเตือนว่า “คุณหนูเซียว ต่อให้ท่านอยากทำตัวแปลกแยกเพื่อให้พี่เทียนเหยียนสนใจ ก็ไม่ควรด่าว่าเขาเป็นสุนัขเห่าคะ แบบนี้พี่เทียนเหยียนจะยิ่งรังเกียจท่านมากขึ้นเสียอีก รีบมอบคนรับใช้คนนั้นให้พี่เทียนเหยียนเถิด แล้วพี่เทียนเหยียนจะให้ภัยท่าน”

ผู้คนรอบด้านเหมือนจะสังเกตเห็นความวุ่นวาย จึงค่อยๆ มามุงพร้อมกระซิบกระซาบ

เซียวหลิงอวินปรายตามองสองคนตรงหน้าที่ทำตัวเหนือกว่าราวกับเป็นเรื่องปกติ แล้วจู่ๆ ก็หัวเราะออกมา “เมื่อครู้ข้าพูดว่าองค์ชายสามคือสุนัขเห่าหรือ เจ้าและเขาริบร้อนเออออ ราวกับยอมรับเอง ชัดเจนว่าพวกเจ้าก็เห็นว่าองค์ชายสามเป็นสุนัข แล้วมันเกี่ยวอะไรกับข้าเล่า อีกอย่างนะ เซียวเยว่หย่า หลี่เทียนเหยียนสำคัญอะไรนักหรือ เหตุใดข้าจำเป็นต้องเรียกร้องความสนใจจากเขาด้วย เจ้าถือว่าเขาเป็นของล้ำค่าแต่ในสายตาข้า แม้แต่มองยังระคายลูกตา หลี่เทียนเหยียนฟังให้ชัดเจน ต่อให้เจ้าคุกเข่าขอให้ข้าหันไปมอง ข้าก็绝不会 แม้แต่น้อย เจ้าคิดว่าตัวเองมีค่าให้ข้าชอบได้รึ ข้าจะพูดเป็นครั้งสุดท้าย หลบไป!”

“เซียวหลิงอวีน!”

นางสารเลว! กล้าหยาบเขาเช่นนี้เซียว?!

หลีเทียนเหยียนโกรธจนสิ้นซึ่งความสำรวม ทันใดนั้นก็ลงมือจู่โจม “เจ้ากล้าหยาบองค์ชาย เช่นนี้วันนี้คือวันตายของเจ้า!”

“พี่สาว ระวัง!” เซียวหลิงเด้งใจสุดขีด หลีเทียนเหยียนมีพลังระดับก่อนฟ้าขั้นหนึ่ง ไม่ใช่คนที่อยู่ในระดับหลังฟ้าอย่างพวกเขาจะต่อกรได้

คนรอบข้างก็พากันอุทาน

“สมกับเป็นเซียวหลิงอวีนผู้หยิ่งโส กล้าว่าองค์ชายสามผู้เป็นอัจฉริยะว่าเป็นสุนัขเสียได้!”

“ดูท่าครั้งนี้นางคงไม่รอด ขยะไร้ค่าหยาบคายเช่นนี้สมควรถูกฆ่าแล้ว”

“แน่นอน องค์ชายสามมีพลังระดับก่อนฟ้าขั้นหนึ่ง ส่วนเซียวหลิงอวีนเป็นเพียงขยะไร้ค่า จะต้องถูกฟาดจนแหลกเป็นเศษเนื้อแน่”

คำพูดพวกเขาเพิ่งขาดหาย ก็เห็นเงาสีขาวพุ่งฉิวไปทาง
ข้างประตู พร้อมเสียงกระแทกดังสนั่น

‘ปัง!’

ต้องเป็นเชียวหลิงอวิ้นที่ถูกองค์ชายสามฟาดอัดกับ
ประตูแน่!

“เร็วเข้า ดูซิว่าตายหรือยัง” ผู้คนเอ่ยพร้อมรอยยิ้มสะใจ

ทันใดนั้น เสียงกรีดร้องแหลมก็ดังขึ้น “อ้า! พี่เหียน-
เหยียน! เกิดอะไรขึ้นกับท่าน!”

ร่างสีฟ้าอ่อนพุ่งไปทางข้างประตู พอทุกคนมองชัดก็
เบิกตากว้างลูกตาแทบถลน

ผู้ที่หัวแตกเลือดอาบหมดสติอยู่ข้างประตู ไม่ใช่เชียว
หลิงอวิ้น แต่เป็นองค์ชายสามผู้ลงมือก่อนต่างหาก!

บทที่ 48 ไม่อยากตายอีก

ทำไมถึงเป็นแบบนี้! คนที่บาดเจ็บจนสลบไปคือองค์ชายสาม!!

ทุกคนหันไปมองอย่างตกตะลึง ทว่ากลับเห็นเขียว หลังอวินที่ควรจะถูกกระแทกจนและ ยืนอยู่ตรงเดิมอย่างปลอดภัย ปากยังประดับรอยยิ้มเย้ยหยันกล่าวว่า “เหอะ องค์ชายสามนี่ช่างน่าสนใจจริง ๆ ถึงกับโง่เง่าเอาหัวโขกกำแพงเอง ดูท่าเขาคงคิดว่าตัวเองเป็นสุนัข ไม่มีหน้าจะมีชีวิตอยู่ต่อแล้ว”

โอ้โฮ! องค์ชายสามเป็นคนโขกหัวใส่กำแพงเองหรือนี่

พอทุกคนลองนึกย้อนกลับไป ก็เหมือนจะเป็นเช่นนั้นจริง ๆ จึงพออธิบายสิ่งที่เกิดขึ้นตรงหน้าได้

บัดโถ่! องค์ชายสามไม่ใช่ว่าเป็นอัจฉริยะหรือ กลับโง่จนพลาด วิ่งพุ่งไปโดยไม่ได้เล็งศัตรูให้ดี ผลสุดท้ายกลับพุ่งชนกำแพงเต็มแรงจนสลบไปเสียได้ น่าขันเกินไปแล้ว!

แต่ต่อให้ตกลงเพียงใด ทุกคนก็ต้องพยายามกลั้นหัวเราะ
สุดชีวิตจนท้องแทบปวด

“เชียวหลังอวิน เจ้าใส่ร้ายชัดๆ ต้องเป็นเพราะเจ้าใช้
กลอุบายบางอย่าง เจ้ากล้าทำร้ายพี่เทียนเหียนของข้า
โหรงก้วยเพยจะไม่มีวันปล่อยเจ้าไว้นะ!!”

เชียวหลังอวินกลับหัวเราะเย็น มองเชียวเย้วหย่าแล้ว
กล่าวว่า “เชียวเย้วหย่า เจ้าตาบอดหรืออย่างไร ต่อหน้าผู้คน
มากมาย ทุกคนเห็นเต็มตาว่าองค์ชายสามอับอายจนทนไม่ไหว
เป็นฝ่ายโขกหัวใส่กำแพงเอง เรื่องนี้เกี่ยวอะไรกับข้า ข้ารู้ว่า
เจ้าร่อนรอนอยากมอบตัวให้กับองค์ชายสามนัก หวังจะสร้าง
ความประทับใจต่อโหรงก้วยเพย แต่ก็ไม่ควรใจร้ายถึงขั้นใช้ข้า
เป็นแพะรับบาปนะ อย่างไรเสีย เมื่อก่อนข้าก็เคยเป็นพี่สาวเจ้า
เจ้านี่ใจดำจริงๆ เชอะ!”

“อ้า! หยุذنนะ! ข้าไม่ได้ทำ! เชียวหลังอวิน เจ้าใส่ร้ายข้า!”
เชียวเย้วหย่าถูกพูดแทงใจดำ ก็ระเบิดอารมณ์ขึ้นมาทันที
กลายเป็นหญิงปากกล้า ไม่เหลือคราบสุภาพอ่อนหวานดังเดิม
อีก

ชาวบ้านต่างพากันมองนางด้วยสายตาประหลาดใจ มิใช่เล่าลือกันว่าคุณหนูรองแห่งจวนเงินกั้วโหวผู้นี้อ่อนโยนจิตใจดี อ่อนหวานและฉลาดหลักแหลม แม้แต่กับบ่าวรับใช้ก็ไม่เคยขึ้นเสียง แม้ถูกเชียวหลิงอวิ้นรังแกอยู่เสมอแต่ก็ยังเห็นแก่ความเป็นพี่น้อง อดทนเสมอมาหรือ แต่ตอนนี้ นางกลับตรงกับที่เชียวหลิงอวิ้นพูดทุกประการ คิดจะใช้อัดดีตีพี่สาวร่วมสกุลเป็นแพะรับบาป เพื่อเอาหน้ากับโหวรูกุ้ยเฟย

เชียวหลิงอวิ้นเอ่ยประชดว่า “ข้าใส่ร้ายหรือ? เจ้ากล้าพูดหรือไม่ว่าเจ้าไม่ได้อยากเป็นชายารองขององค์ชายสาม เจ้ากล้าพูดหรือไม่ว่าเจ้าไม่ได้อยากแต่งงานกับหลีเทียนเหยียน หรือเจ้ากล้ารับประกันหรือไม่ว่าเจ้าจะไม่มีวันแต่งงานกับหลีเทียนเหยียน”

สามประโยคนี้ แต่ละประโยคล้วนทำให้เชียวเย้วหย่าไม่อาจเอ่ยโต้เถียงได้แม้แต่คำเดียว

สีหน้าของเชียวเย้วหย่ามีดครีမ်ตึงเหล็กดำ เห็นได้ชัดว่าโกรธจนตัวสั่น

เชียวหลิงอวิ้นหัวเราะเย็นใส่เชียวเย้วหย่าที่เงียบกริบ ไม่อาจกล่าวอะไรตอบโต้ได้

จากนั้นจึงหันไปบอกเซียวหลิงเยและบ่าวที่เพิ่งซื้อมาว่า
“พวกเราไปกันเถอะ”

เซียวหลิงเยมองพี่สาวด้วยแววตาเลื่อมใสอย่างที่สุด

ช่างเก่งกาจและทรงอำนาจเพียงนี้ ลองดูสิ เซียวเยว่หยาน
นั้นนะยังเทียบพี่สาวเขาไม่ได้แม้แต่เส้นผมสักเส้นเดียว
หลิ่เทียนเหยียนนั้นดวงตามีตบอดนัก ไหนเลยจะคู่ควรกับพี่สาว
ของเขา ฮี!

ผู้คนรอบข้างต่างพากันมองเซียวเยว่หยานด้วยสายตา
แปลกประหลาด รู้สึกว่าชาวลือก่อนหน้านี้นี้คงไม่ใช่ความจริง
ทั้งหมด ดูท่าทางในตอนนี้อาจกับนางอยากจะฉีกเนื้อเซียว
หลิงอวีนเป็นชิ้นๆ สิ ช่างโหดร้ายและน่ากลัวจนทุกคน
สั่นสะท้าน ไม่กล้าหยุดอยู่ต่อ ตอนนี้เซียวเยว่หยานดูราวกับ
หญิงอำมหิตนัก

เซียวเยว่หยานสีหน้าดำราวกันหม้อ โกรธจนร่างสั่นระริก
ในใจคิด เซียวหลิงอวีน! เจ้าถูกขับไล่ออกจากจวนสกุลเซียวแล้ว
ยังกล้ามาทำให้ข้าอับอายอีก รอเถอะ ข้าจะบดกระดูกเจ้าให้
แหลกเป็นผงด้วยมือของข้าเอง!

นางสั่งว่าที่เฝ้าอยู่หน้าประตูให้หามองค์ชายสาม
กลับไปยังจวนสกุลเซียว

เรือนเยว่หย่า

เซียวเยว่หย่าย้ายกลับมาอยู่เรือนที่ดีที่สุดแห่งนี้อีกครั้ง

เวลานี้นางนั่งอยู่ข้างเตียง ก้มศีรษะเล็กน้อย ใช้มือปาด
น้ำตาเจีบบๆ ดูแล้วชวนให้คนสงสารนัก

บนเตียง หลีเทียนเหยียนที่หัวถูกทนายาและพิษสดีแล้ว
ตื่นมาเข้ามากอดอย่างแสนห่วงใย “หย่าเออร์ อย่าร้องไห้ไปเลย
เจ้าเซียวหลิงอวีน^๑นั้นต้องใช้วิชาอัปรีย์บางอย่างแน่ รอให้ข้าสืบ
ให้ชัดก่อนเถอะ ถึงวันนั้นจะเป็นวันตายของนาง!”

เซียวเยว่หย่าน้ำตาลอ เสี่ยงสะอื้นพร่ำอย่างเป็นกังวล
ถามว่า “แต่เด็กหญิงที่ท่านพ่อให้เราตามหานั้นถูกพาตัวไปแล้ว
ทำอย่างไรดีเล่า เซียวหลิงอวีน^๑ดูไม่มีทีท่าว่าจะยอมส่งตัวให้
พวกเรา เด็กคนนั้นเป็นใครกันหรือ เหตุใดท่านพ่อถึงบอกว่า

ถ้าเราหาเจอ ตำแหน่งรัชทายาทของพีเทียนเหียนก็จะมี
ปัญหาแน่”

เพียงคิดถึงเด็กหญิงคนนั้น แววดาของหลี่เทียนเหียนก็
นายประกายตุตัน

เซียวหลิงอวี่น เจ้ากล้ามาขัดขวางข้า ข้าจะไม่ปล่อยเจ้า
ไว้นั่น!

หลี่เทียนเหียนขมวดคิ้วเล็กน้อย “เด็กหญิงคนนั้นมี
ฐานะไม่ธรรมดา นางคือบุตรสาวเพียงคนเดียวของเกอเซียว
แม่ทัพพิทักษ์แคว้นแห่งแคว้นหลงอวี่ที่แคว้นฮั่วหลี่ของเรา
นับถือ ไม่รู้เหตุใดนางถึงมาอยู่ที่นี่ ท่านพ่อเจ้าบอกแล้วว่า
เกอเซียวได้รับข่าวและกำลังเร่งมายังแคว้นฮั่วหลี่เพื่อตามหา
นาง หากข้าช่วยเกอเซียวตามหาบุตรสาวเจอได้ก่อน ย่อมได้
แรงสนับสนุนจากเขา ถึงตอนนั้นตำแหน่งรัชทายาทก็จะได้มา
อย่างง่ายดาย”

ดินแดนและประชากรของแคว้นฮั่วหลี่ไม่ถึงหนึ่งในสิบ
ของแคว้นหลงอวี่ หากไม่ใช่เพราะแคว้นฮั่วหลี่นอบน้อม
ต่อแคว้นหลงอวี่ ปานนี้ก็คงถูกมหาอำนาจอื่นกลืนไปแล้ว

และเช่นเดียวกับแคว้นเล็ก ๆ ที่เหมือนอย่างแคว้นฮั่วหลีบนแผ่นดินเสวียนซางยังมีอยู่อีกนับไม่ถ้วน พวกเขาล้วนพึ่งพาแคว้นใหญ่อย่างแคว้นหลงอวี่ทั้งสิ้น

“อ้อ! ที่แท้เด็กหญิงคนนั้นมีฐานะสูงส่งถึงเพียงนี้ เช่นนั้นเราต้องรีบแย่งตัวนางกลับมาจากมือเซียวหลิงอวี่ให้ได้! ท่านพ่อก็ไม่ได้บอกว่าเก๋อเซียวจะมาถึงเมื่อใด พวกเราควรรีบหาทางแล้ว”

หลีเทียนเหยียนพยักหน้า “วางใจเถอะ เซียวหลิงอวี่กล่าบลหู่ซ่า วันพรุ่งนี้เช้าจะทำให้นางยอมส่งตัวเด็กคนนั้นมาที่จวนของข้าแต่โดยดี!”

หัวใจของเซียวเยวี่หยาสน์ระรัวด้วยความตื่นเต้น เพียงได้ตัวเด็กหญิงคนนั้นมา ตำแหน่งชายารองขององค์รัชทายาทย่อมมั่นคงแน่นอน และวันข้างหน้าก็คือการขึ้นเป็นฮ่องเฮาผู้ครองแผ่นดิน!

เซียวหลิงอวี่ หากเจ้าดวงแข็งไม่ตายเสียก่อน ถึงเวลานั้นข้าเพียงยกนิ้วเดียวก็สามารถดขยี้เจ้าได้แล้ว

เวลานี้หลี่เทียนเหยียนและเซียวเยว้หยากำลังผันหวน
หากแต่พวกเขาไม่รู้เลยว่าบางเรื่องมาถึงอย่างไม่ทันตั้งตัว

เมื่อเซียวหลิงอวี่นพาบ่าวเหล่านี้กลับถึงบ้าน ก็สั่งให้หลิว
หมั้วหมั้วจัดการพวกเขา รวมทั้งเด็กหญิงคนนั้นด้วย

แม้หลี่เทียนเหยียนและเซียวเยว้หยาจะดูใส่ใจนางไม่น้อย แต่เซียวหลิงอวี่นก็ไม่ได้คิดจะสืบให้ลึกซึ้ง เด็กหญิงคนนั้นมีใจบริสุทธิ์ยิ่งนัก ไม่เพียงสิ่งอุปมงคลไม่อาจเข้าใกล้ได้ อีกทั้งยังป้องกันไม่ให้ผู้คนรอบข้างถูกสิ่งอุปมงคลรุกรานได้ด้วย

ทว่ามองจากท่าทางที่มึนทึบไร้เดียงสาของนางแล้ว กลับเป็นคนที่สติปัญญาไม่สมบูรณ์แต่กำเนิด นางซื้อตัวมาให้มีที่พักพิงก็ถือว่าเมตตาอยู่แล้ว

ไม่คาดคิดว่าหลิวหมั้วหมั้วจะจัดการทุกคนได้เรียบร้อย ยกเว้นเด็กหญิงคนนี้ นางมาถามด้วยสีหน้าลำบากใจ “คุณหนูรอน เด็กคนนี้ไม่พูดไม่จา แถมยังไม่เข้าใจที่บ่าวพูด บ่าวบอกให้นางไปพักผ่อน นางก็ยืนเซ่ออยู่กับที่ ต้องบอกให้ตามมาถึงได้ ยอมตามมาพบท่าน แพลกนั้ก”

เซียวหลิงอวีนมองเด็กหญิงร่างเล็กที่มีดวงตากกลมโต แต่ไร้แวว ใบหน้าสวยแต่ผิวมีทั้งส่วนเหลืองและขาวปนกัน สวมเสื้อผ้าธรรมดาเก่าเก็บ นางจ้องอยู่นาน อีกฝ่ายก็จ้องนางกลับ เช่นกันด้วยใบหน้าไร้ซึ่งอารมณ์ ราวกับกำลังแข่งกันว่าใครจะละลายตาก่อน

ครูใหญ่ เซียวหลิงอวีนจึงถอนหายใจ “ส่งนางให้เข้าเถอะ”

หลิวหมั่มัวพยักหน้า พร้อมกำชับให้เซียวหลิงอวีนอย่าลืมไปรับประทานอาหารเย็นในภายหลัง

เซียวหลิงอวีนมองเด็กหญิงที่ตัวเตี้ยกว่าหัวไหล่ตน ก่อนจะเอื้อมมือไปลูบศีรษะน้อยๆ “เจ้ามีใจบริสุทธิ์ แต่กลับสติปัญญาไม่สมบูรณ์ตั้งแต่เกิด นี่คือความยุติธรรมของสวรรค์ แต่ก็ก็เป็นความไม่ยุติธรรมของสวรรค์ด้วยเช่นกัน เพราะเจ้าไม่มีสิทธิ์เลือกที่จะครอบครองใจบริสุทธิ์หรือไม่ บางทีเจ้าอาจอยากเป็นเพียงคนธรรมดาก็ได้ เดิมทีข้าไม่ควรยุ่งมากนัก ท้ายที่สุดข้าเองก็อาจถูกสวรรค์จับตามองอยู่ตลอด แต่เมื่อเจ้ามาเจอข้า ข้าผลักเจ้าออกไป หลิวหมั่มัวกลับพาเจ้ามาหาข้าอีกครั้ง ก็ถือว่าเป็นวาสนาของเจ้าเถอะ ข้าจะช่วยเจ้าเรียกวิญญาณส่วนสุดท้ายกลับคืนมา ให้เจ้าฟื้นฟูสติปัญญากลับมาอย่างช้าๆ”

เด็กหญิงดูเหมือนจะเข้าใจ หรืออาจไม่เข้าใจ แต่กลับยื่นมือเล็กๆ ที่นุ่มนวลและสปรกออกมาจับมือเซียวหลังอวินไว้

เซียวหลังอวินถอนหายใจอีกครั้ง หวังว่าสวรรค์จะไม่ส่งสายฟ้าผ่าลงมาอีก นางพอใจกับโลกใบนี้แล้ว และไม่ยากตายอีกครั้ง

บทที่ 49 ตายแน่

หลังจากช่วยเด็กหญิงชำระล้างร่างกายเสร็จ เชี่ยวหลิงอวิ้นก็พบโดยบังเอิญว่าผิวของนางเนียนละเอียดอย่างยิ่ง รูปหน้าก็งดงามเกินคาด ไส้กระจ่างจนทำให้คนรู้สึกเอ็นดูตั้งแต่แรกเห็น

มองดูนางใช้ดวงตาไร้แววเหลือบไปทั่ว ก้มลงเอาคราบสกปรกบนพื้นมาป้ายหน้า และยังคงคิดจะกลิ้งไปกับพื้น

เชียวหลิงอวิ้นพลันเข้าใจขึ้นมาว่านางต้องการทำให้ใบหน้าตัวเองสกปรกเพื่อปิดบังรูปโฉมของตน

ไม่น่าแปลกใจเลยว่าทำไมก่อนหน้านี้ใบหน้าของนางถึงมีสีไม่สม่ำเสมอ เสื้อผ้าก็เก่าและสกปรกจนไม่มีใครอยากมอง นี่คงเป็นวิธีปกป้องตัวเอง

ในใจเชียวหลิงอวิ้นรู้สึกหนักอึ้ง แต่ก็ไม่เสียใจเลยที่ตัดสินใจช่วยนางเรียกเสียวิญญูณกลับคืนมา

ตลอดทั้งคืน เชี่ยวหลิงอวินจัดเตรียมทุกอย่าง วาด
ค่ายกลเรียกวิญญาณในห้อง พร้อมจัดเตรียมยันต์และของใช้ที่
จำเป็นทั้งหมด

นางจับเด็กหญิงที่เพิ่งชำระร่างกายสะอาดอีกครั้งวางไว้
กลางค่ายกล ใช้ยันต์ตรึงให้นางขยับไม่ได้ แล้วโบกมือจุดเทียน
ทุกเล่ม จากนั้นสวดก่ายานวิญญาณหนึ่งครั้ง ก่ายานก็ลุก
ติดไฟขึ้นเอง

ค่ายกลในห้องซับซ้อนและลึกลับ แสงเทียนโอบล้อมร่าง
เด็กหญิง ส่องไปหน้าไร้วาของนางให้สว่างสลบมืด

ในมือนางยังคงกำหน้ากากตุ๊กตาที่ก่อนหน้านี้หยิบมา
จากโต๊ะไว้นั้น รวากับตั้งใจจะใช้ปิดบังใบหน้า เชี่ยวหลิงอวิน
ดิ่งไม่ออกจึงปล่อยให้นางถือไว้

เดือนลับ ตะวันโผล่พ้นขอบฟ้า

ในห้องของเชียวหลิงอวิน^{*} ไร้ซึ่งความเคลื่อนไหว

ในทางกลับกัน ภายในเมืองฮั่วหลีกลับเกิดความโกลาหล
ครั้งใหญ่ขึ้น

“โฮ่เอ๋ย! รีบไปดูความวุ่นวายที่จวนสกุลช่างกวนกันเร็ว
ไต่ยินว่ากำลังจะถูกผู้แข็งแกร่งทำลายราบเป็นหน้ากลองแล้ว!”

“เกิดอะไรขึ้น สกุลช่างกวนเป็นตระกูลใหญ่แห่งเมือง
ฮั่วหลีนะ ใครกันบังอาจมาหาเรื่อง”

“ข้าก็ไม่รู้ว่าเป็นใคร ไต่ยินว่าตอนนี้ยังต่อสู้กันอยู่ รีบไป
กันเถอะ ไปสายจะอดดูเรื่องสนุก”

ชาวบ้านต่างตื่นเต้น พวกหนึ่งวิ่งมุ่งหน้าไปยังจวนสกุล
ช่างกวนด้วยท่าทีอยากรู้อยากเห็น

บรรยากาศหน้าจวนสกุลช่างกวนเต็มไปด้วยความ
โกลาหล ผู้คนบาดเจ็บล้มตายหลายราย ทั้งองค์กรีและคนของ
สกุลช่างกวนหลายคนถูกเล่นงานจนบาดเจ็บสาหัสนอนแน่นิ่ง
รวมถึงช่างกวนอวีด้วย

คดีหาสน์ที่เคยโอ้อ่าสง่างาม บัดนี้กลายเป็นซาก
ปรักหักพังอย่างแท้จริง

บนท้องฟ้าเหนือคฤหาสน์ ช่างกวนเหวินและผู้อาวุโส
ของสกุลช่างกวนหลายคนกำลังต่อสู้อย่างดุเดือดกับร่างเงาสีเทา
น้ำตาล

“อะไรนะ บ้านตระกูลมารดาของข้าเกิดเรื่อง? เป็นไปได้
อย่างไร ใครช่างไม่กลัวตายกล้ามาหาเรื่องตระกูลมารดาของ
ข้า!”

เซียวเย่วหยาสะดุ้งตกใจ รีบให้คนไปตามหลี่เทียน-
เหยียน แล้วตนเองก็รีบรุดไปยังจวนสกุลช่างกวนทันที

ส่วนเซียวฉางอวี๋และเซียวฉางอัน หลังจากเซียวหลิ
งอวิ้นถูกขับออกจากจวน ก็กลับไปยังสำนักศึกษาเพื่อรับการ
ฝึกฝนลับ

เมื่อเซียวเย่วหย่าฝ่าฝืนชนเข้ามาได้ด้วยความช่วยเหลือ
ของป่าว ก็พอดีเห็นช่างกวนเหวินและคนอื่นๆ ถูกฝ่ามือ
กระแทกจากกลางอากาศร่วงลงมากกระแทกพื้นดัง ‘ตุบ ตุบ’
ราวกับเกี่ยวร่วงลงหม้อ พื้นดินถึงกับสั่นสะเทือน

ชายวัยกลางคนผู้หนึ่งดวงตาเปี่ยมด้วยความอำมหิต แผล
อำนาจคมกริบราวคมมีดค่อยๆ ร่อนลงพื้น เมื่อฝ่าเท้าเหยียบลง

ภายนอกไร่ล้มพัดแต่กลับเกิดพายุหมุนรุนแรงขึ้นเอง แรงกดดันจากระดับก่อนฟ้าขึ้นแก้ตาโถมเข้าใส่จนไม่มีใครกล้าเข้าใกล้

ในแคว้นฮั่วหลี่ ผู้ที่แข็งแกร่งที่สุดยังอยู่เพียงระดับก่อนฟ้าขึ้นสามเท่านั้น มีหรือจะกล้าหาเรื่องยอดฝีมือเช่นนี้

ชายสวมเสื้อคลุมสีเทาน้ำตาลผู้นั้นจ้องช่างกวนเหวินด้วยดวงตาเย็บเย็น เอ่ยถามเสียงกร้าว “ถงเอ๋อร์ของข้าอยู่ไหน รีบส่งตัวออกมา หากยังกล้าปิดบัง ข้าจะทำให้พวกเจ้าปนเป็นเถาธุลีเดี๋ยวนี้!”

แม่เสียงจะไม่ดัง แต่กลับดังก้องในโสตประสาทราวระฆังใหญ่สั่นสะเทือนจนหูแทบหนวก

แววตาช่างกวนเหวินวูบไหวอย่างรวดเร็ว เลือดที่มูมปากยังไม่ได้เซ็ดก็รีบเอ่ยปฏิเสธอย่างประนีประนอม “แม่ทัพเก๋อ ข้าไม่รู้จักจริงๆ ว่าบุตรสาวท่านอยู่ที่ใด และไม่รู้ด้วยซ้ำว่าทำไมท่านถึงคิดว่าตระกูลช่างกวนของข้าพาตัวนางไป นี่มันใส่ร้ายกันชัดๆ!”

แม่ทัพเก๋อ! เก๋อเชียว?!

เซียวเย้วหยาสะดั่งในใจ เขามาถึงก็หาเรื่องตระกูล
มารดาของนางทันที!

“หย่าเออร์” เสียงหล่อกี๋เหียนเหียนดังขึ้นจากด้านหลัง

เมื่อเซียวเย้วหยามองเห็นเขาก็เอ๋อด้วยน้ำเสียงอ่อนแรง
แฝงความอ่อนวอน “พี่เหียนเหียน เกิดอะไรขึ้น ทำไมแม่ทัพ
ก็ต้องทำร้ายท่านลุงและท่านตาด้วย”

เกอเซียวตวัดฝ่ามืออีกครั้ง ส่งช่างกวนเหวินปลิวกระเด็น
ออกไป ดวงตาแดงก่ำเอ๋อซ้ำด้วยน้ำเสียงกร้าว “ยังกล้าโกหกต่อ
หน้าข้า! ตอนที่ถงเออร์หายไป ในห้องยังมีป้ายประจำตระกูล
ช่างกวนของพวกเจ้าอยู่! ช่างกล้านัก! ข้าจะถามอีกครั้ง ถงเออร์
อยู่ที่ไหน หากนางบาดเจ็บแม้แต่ปลายเส้นผม ข้าจะฆ่าทุกคน
ในตระกูลช่างกวน!”

“พวกเราไม่รู้จริง ๆ แม่ทัพเกอ โปรดพิจารณา ต้องมีคน
ป้ายสีตระกูลช่างกวนของพวกเราแน่!”

‘กรือบ!’

“อ้าก! ขา...ข้าขาหักแล้ว! ท่านเจ้าตระกูล ช่วยข้าด้วย!”

เก๋อเซี่ยวไม่เอ่ยคำใด ฝ่าเท้าเดียวเหยียบขาของผู้นั้น
จนหัก ตามด้วยหนึ่งฝ่ามือตบศีรษะจนแหลก

ชั่วพริบตาเดียว เขาก็ฆ่าคนได้อย่างง่ายดายราวกับ
เหยียบมด

ดวงตาเก๋อเซี่ยวฉายแววสังหารแรงกล้าจ้องช่างกวน
เหวินราวบอกว่าเขาคือเหยื่อรายต่อไป

ร่างเก๋อเซี่ยววูบไหวพุ่งเข้าไปใส่ช่างกวนเหวิน เขาเบิกตาก
กว้างด้วยความตกใจ ความตายที่ใกล้เข้ามาทำให้แทบหลุดร้อง
ลั่น

ช่างกวนอวีและคนอื่นๆ ร้องตะโกนด้วยความตกใจ
“ท่านเจ้าตระกูล! / ท่านพ่อ!”

“อย่า! ข้ารู้ว่าใครเป็นคนจับบุตรสาวของท่านไป!”
เสียงแหลมของเซี่ยวเยว่หยาดังขึ้นทันใด

เพียงคำเดียวก็ช่วยให้ช่างกวนเหวินรอดพ้นจากความ
ตาย และดึงความสนใจของทุกคนมาที่นาง

เก๋อเซี่ยวหยุดเคลื่อนไหวนในพริบตา ก่อนจะจ้องเซี่ยวเยว่หยาด้วยสายตากดดัน เตือนเสียงเย็นเยือก “ทางที่ดีเจ้าควรพูดความจริง มิเช่นนั้น เจ้าจะมีจุดจบเช่นเดียวกับคนพวกนี้! ว่ามา...ถงเอ๋อร์อยู่ที่ไหน”

เซี่ยวเยว่หย่าถูกอำนาจสังหารอันน่าสะพรึงที่เก๋อเซี่ยวสั่งสมมาจากการฆ่าคนนับพันนับหมื่นบีบคั้นจนเหงื่อเย็นผุดบนหน้าผาก แต่ยังฝืนยิ้มอ่อนน้อมเอ่ยว่า “แม่ทัพเก๋อ ข้าน้อยคือคุณหนูรองแห่งจวนจิ้นกั๋วโหว ไม่บังอาจปิดบังหรือล้อเล่นกับแม่ทัพเป็นอันขาด...”

“รีบพูด! ถงเอ๋อร์อยู่ที่ไหน!” ยังไม่ทันนางจะแนะนำตัวจบ เก๋อเซี่ยวก็ขัดขึ้นอย่างดุดัน

เซี่ยวเยว่หย่าจึงรีบเอ่ยอย่างกระอักกระอ่วน

“ผู้ที่พาตัวบุตรสาวของท่านไปไม่ใช่ใครอื่น แต่เป็นพี่สาวคนโตของข้าที่ถูกขับไล่ออกจากตระกูล เซี่ยวหลิงอวี่น หากไม่เชื่อ ก็ถามพี่เทียนเหยียนได้ เขาคือองค์ชายสามแห่งแคว้นฮั่วหลี่! พวกเราได้รับจดหมายจากบิดาของข้าน้อย เดิมทีข้ากับพี่เทียนเหยียนตั้งใจจะช่วยท่านตามหาบุตรสาว เมื่อวานเพิ่งได้

ข่าวมา ตั้งใจจะไปช่วยนางออกมา แต่เซียวหลิงอวี่นกลับไม่ยอม
ส่งตัว แถมยังทำให้พี่เทียนเหยียนบาดเจ็บ!

คำพูดของเซียวเยวี่หยาถูกกล่าวอย่างมีชั้นเชิง เล่าเรื่อง
เมื่อวานอย่างคลุมเครือ แต่ทุกคำล้วนชี้ให้เห็นว่าเก๋อถงถูก
เซียวหลิงอวี่นจับตัวไป และพวกนางพยายามช่วยแต่ล้มเหลว
จนบาดเจ็บ

หลี่เทียนเหยียนพลันเข้าใจทันที จึงคำนับอย่างมี
มารยาทแล้วกล่าวเสริม

“แม่ทัพเก๋อ ข้าขอใช้เกียรติขององค์ชายสามรับประกัน
ว่า บุตรสาวของท่านอยู่ในมือของเซียวหลิงอวี่นแน่นอน!”

ช่างกวนเหวินและคนอื่นๆ ก็พากันเอ่ยสนับสนุนอย่าง
โกรธแค้น

“ดี! เซียวหลิงอวี่นถึงกับกล้าลั่นแกลังตระกูลช่างกวน
ของเรา เช่นนี้เรายอมไม่อาจอยู่ร่วมฟ้าเดียวกันได้!”

เก๋อเซียวเห็นทุกคนพูดไปในทางเดียวกัน ดวงตาก็
ลุกโชนด้วยเพลิงโทสะคำรามลั่น

“เซียวหลิงอวิ้น^{*}ใช่หรือไม่! หากบุตรสาวข้าเป็นอะไรไป ข้าจะถลกหนังแล้วเนื้อเจ้าเป็นแน่! เจ้า...พาข้าไปหาเซียวหลิงอวิ้นเดี๋ยวนี้!”

เขาชี้ตรงไปที่เซียวเยว่หย่าพร้อมเอ่ยสั่ง

หัวใจเซียวเยว่หย่าพองโต รีบโค้งกายตอบรับอย่างนุ่มนวล

“เจ้าคะ แม่ทัพเก้อ ข้าน้อยยอมเต็มใจอย่างที่สุด!”

เมื่อวานนางเพิ่งสั่งคนให้ติดตามเซียวหลิงอวิ้น^{*}ไปจนรู้ว่านางอยู่ในเรือนหลังหนึ่งซึ่งแม้จะงดงามแต่ก็แสนกันดาร ถึงเวลาที่พาเก้อเซียวไปกำจัดนางแล้ว

เซียวหลิงอวิ้น^{*} คราวนี้เจ้าต้องตายแน่!

บทที่ 50 ขอโทษ

คนกลุ่มใหญ่ ทั้งผู้เกี่ยวข้องและพวกที่ตามมาดูเรื่องสนุกต่างมุ่งหน้าไปยังเรือนพักของเซียวหลิงอวี่นกันอย่างคึกคัก รวมถึงช่างกวนเหวินและช่างกวนอวี่ที่บาดเจ็บไม่หนักนักและได้กินโอสกรักษาไปแล้ว

พวกเขาจำต้องผลักรื่องทั้งหมดให้เป็นความผิดของเซียวหลิงอวี่น เช่นนี้เก๋อเซียวจะต้องรู้สึกผิดและชดเชยให้พวกเขา แล้วตระกูลช่างกวนก็ได้อิงอาศัยต้นไม้ใหญ่จริง ๆ

เซียวหลิงอวี่นยัง**ไม่รู้เรื่องราวเหล่านี้** นางกำลังนั่งเผชิญหน้ากับเก๋อถง มือขยับรายคาตาอย่างเคร่งขรึม เก๋อถงนั่งอยู่ในค่ายกลด้วยความเหนื่อยล้าจนผล็อยหลับไป ขณะที่เบื้องหน้าของนางมียันต์สี่เหลี่ยมหนึ่งแผ่นกำลังสั่นไหวไม่หยุด

“ปีที่สามสิบเอ็ดแห่งเสวียนเทียน เดือนอีเว่ย วันจื่อ เวลาตึงไห่ ดวงจิตแห่งเก๋อถงแห่งแคว้นหลงอวี่ จงกลับมา!”

เสียงของเซียวหลิงอวี่นทำให้ยันต์นั้นสั่นแรงยิ่งขึ้น
ราวกับมีบางสิ่งกำลังแย่งชิงดวงจิตนั้น

ยันต์เริ่มปรากฏรอยฉีกขาดเล็กน้อย

ดวงตางามของเซียวหลิงอวี่นวาวขึ้น นางกัดปลายลิ้น
ฟันโลหิตบริสุทธ์ลงบนแผ่นยันต์ พลังตะโกนก้อง “ดวงจิตแห่ง
เก๋อถง จงกลับคืน!”

ทันใดนั้น ลมพายุพัดกระโชกเข้ามาในห้อง เปลวเทียน
แทบจะดับสนิท กระแสพลังแข็งแกร่งพุ่งเข้ามาเหมือน
อุกกาบาต เซียวหลิงอวี่นเห็นดังนั้นจึงรีบประกบสองนิ้ว นำพา
พลังนั้นเข้าสู่กระหม่อมของเก๋อถงอย่างซ้ำๆ

ในขณะเดียวกัน ณ ห้องค่ายกลแปดทิศในแคว้นหลงอวี่
ชายวัยกลางคนดวงตาเล็กหน้าตาคล้ายหนูคนหนึ่งที่นั่งกลาง
ค่ายกล พลันพ่นเลือดออกมา

เขามองขูดกัฏฐาณที่แตกละเอียดตรงหน้า แววตา
ชั่วร้ายราวถูกขโลมด้วยพิษ กัดฟันเอ่ยอย่างอาฆาต

“ใคร...ใครมันกล้ามาขัดขวางข้า!!”

เชียวหลังอวิน^๑ไม่มีเวลาจะสนใจสิ่งอื่น การนำวิญญาณ
กลับคืนร่างคือขั้นตอนสำคัญที่สุด จะพลาดแม้แต่น้อยไม่ได้

วิญญาณค่อยๆ หลอมรวม ก่อนจะซึมเข้าสู่หน้าผากของ
เก๋อถงอย่างสมบูรณ์

เก๋อถงลืมตาขึ้นอีกครั้ง ดวงตาที่เคยว่างเปล่าบัดนี้
ปรากฏแววชีวิตเล็กน้อย

เห็นดังนั้น เชียวหลังอวินก็ผ่อนคลายใจแรงๆ อย่าง
โล่งอก วิญญาณของเก๋อถงกลับคืนร่างแล้ว เหลือเพียงรอให้
หลอมรวมอย่างสมบูรณ์ นางก็จะเป็นคนปกติได้

“เชียวหลังอวิน ออกมาพบข้าเดี๋ยวนี้!”

เสียงตะโกนโครธเกรี้ยวดังมาจากภายนอก

เชียวหลังอวินแววตาเย็นเยียบ กำลังจะก้าวออกไป
ทว่าพอดีเหลือบมองกระจกเห็นใบหน้าละมุนงามของตน จึงรีบ
เช็ดเหงื่อบนหน้าผากแล้วแต้มจุดสีแดงเล็กๆ บนใบหน้าอย่าง
ลวกๆ ก่อนจะออกไป แต่กลับพบว่าเก๋อถงดึงชายเสื้อของนาง
ไว้ ดวงตาที่เริ่มมีแววชีวิตนั้นมองนางด้วยความไว้วางใจ

เซียวหลิงอวินจำต้องถอนใจอย่างจนใจ วิญญาณที่เพิ่งได้รับการช่วยเหลือยอมเกิดความผูกพันกับผู้ที่ช่วย เหมือนทารกแรกเกิดที่ลืมตาขึ้นแล้วมองเห็นผู้ใดเป็นคนแรกก็จะยึดเป็นมารดา

นางเพ็ญรู้ว่า วิญญาณของเก๋อถงถูกช่วงชิงไปตั้งแต่ยังอยู่ในครรภ์ จึงทำให้เกิดมาพร้อมกับวิญญาณพร่องแต่กำเนิด

หากไม่ใช่นางทำพิธีเรียกวิญญาณ นางก็คงไม่ล่วงรู้เรื่องนี้ ไม่รู้ว่าเป็นใครที่กล้าใช้วิธีปิดบังสวรรค์เช่นนี้

“เซียวเย่วหย่า เจ้าพาคนมากมายมาที่นี่คิดจะทำอะไร!” เสียงของเซียวหลิงเพ็งดังมาจากด้านนอก

“พี่ใหญ่!” เสียงเซียวหลิงเย่เอ๋อย่างเป็นห่วง

“เจ้าสวะ! รีบส่งบุตรสาวของข้ามาเดี๋ยวนี้!” เสียงดังดุดัน ทรงอำนาจราวระฆังใหญ่ดังขึ้นด้วยความโกรธ

เซียวหลิงอวินอุ้มเก๋อถงกระโจนออกไปทันที พอถึงหน้าประตูก็เห็นเซียวหลิงเพ็งถูกซัดจนสลบภายในฝ่ามือเดียว

หลิวซื่อและเซียวหลิงเฒ่าต่างมองชายสวมเสื้อคลุมสีเทา
น้ำตาลที่ยืนอยู่ข้างหน้าด้วยแววตาโกรธจัด

เซียวหลิงอวีนกวาดตามองอย่างเย็นชา เอ่ยกับเก๋อเซียว
ด้วยน้ำเสียงเย็นยะเยือก “ท่านทำร้ายพี่ชายข้าหรือ”

เก๋อเซียวไม่เคยพบหญิงสาวดวงตาคมกริบเย็นชาดุจ
คมมีดเช่นนี้มาก่อน เพียงถูกมองก็เกิดความเป็นวาบในใจ

แต่เมื่อเห็นเด็กหญิงในอ้อมแขนของนาง เขาก็ตะโกน
อย่างตื่นเต้น

“กงเออร์!”

เขาชี้ไปที่เซียวหลิงอวีนด้วยความโกรธ “เป็นเจ้าที่จับ
บุตรสาวข้าไปจริง ๆ คึนกงเออร์มาเดี๋ยวนี้! ไม่เช่นนั้นข้าจะทำให้
เจ้าไร้ศพฝัง!”

“เซียวหลิงอวีน เจ้ายังยืนงงอยู่ทำไม นั่นคือแม่ทัพเก๋อ
แห่งแคว้นหลงอวี่ บุตรสาวเพียงคนเดียวของเขายู่ในมือเจ้า
หากไม่ยอมตายอย่างทรมานก็รีบคืนเด็กให้แม่ทัพเก๋อเถอะ!
เจ้าคิดหรือว่าคราวนี้จะพาเด็กไปได้เหมือนเมื่อก่อน!”

หลี่เทียนเหยียนตั้งใจพูดอย่างคลุ้มเครือเพื่อให้เก๋อเซี่ยว
เข้าใจผิดยิ่งขึ้น

เซี่ยวเยว่หย่าแสร้งเตือนด้วยสีหน้าผิดหวัง “พี่หญิง
อย่าต้อตึงอีกเลย แม่ทัพเก๋อไม่ใช่คนที่ท่านจะไปล่วงเกินได้”

ช่างกวนเหวินและช่างกวนอวีถึงกับชี้หน้าด่า

“เซี่ยวหลิงอวิน เจ้าทำให้ตระกูลช่างกวนเดือดร้อนถึง
เพียงนี้ แม่แม่ทัพเก๋อไม่ฆ่าเจ้า พวกเราก็จะไม่ปล่อยเจ้าไว้!”

เมื่อหลิวซือได้ยินว่าบุรุษผู้นี้คือเก๋อเซี่ยวแห่งแคว้น
หลงอวี วีรบุรุษผู้เป็นตำนาน ซึ่งแม้แต่เซี่ยวจ้านแห่งจวนเงินกั้ว
โหวในอดีตก็นึกยังเคยพ่ายแพ้ต่อเขา

เล่าลือกันว่าเขาเป็นคนอารมณ์ร้อน หลิวซือกังวลอย่าง
ยิ่ง รีบเอ่ยว่า “อวินเออร์ นั้นเป็นบุตรสาวของแม่ทัพเก๋อ เจ้าคืน
ให้เขาเถอะ”

“กล้าทำร้ายพี่ชายข้า ต่อให้เป็นใครมาก็ต้องขอโทษข้า
ก่อน!”

เชียวหลังอวีนางเก๋องลงกับพื้น มองไปยังเก๋อเชียว
ด้วยสายตาแฝงความโกรธ

ให้แม่ทัพเก๋อมาขอโทษ?

เชียวหลังอวีนบ้าไปแล้วหรือ!

ทุกคนต่างมองนางด้วยความตกตะลึง คิดว่านี่เท่ากับหา
เรื่องใส่ตัวชัดๆ

เชียวเย้วหย่า หลีเทียนเหยียน และสองพ่อลูกตระกูล
ซ่างกวนหัวเราะสะใจอยู่ในใจ

เชียวหลังอวีนเอาชีวิตตัวเองไปยั่วยุเก๋อเชียวเอง
พวกเขาก็ยังสบายใจที่ไม่ต้องออกแรง

ฮ่าๆๆ ไม่เคยเจอคนโง่ถึงเพียงนี้ ถือว่านางดวงดีที่ยังมี
ชีวิตมาจนถึงวันนี้ แต่วันนี้จะต้องเป็นวันตายของนางแน่!

เก๋อเชียวเองก็ไม่คาดคิดว่าหญิงผู้นี้จะกล้าให้เขาขอโทษ
ความโกรธพุ่งขึ้นถึงขีดสุด เขาตวาดเสียงดัง “ข้าให้โอกาสเจ้า
ครั้งสุดท้าย คืนกงเอ๋อร์มา ไม่เช่นนั้นวันนี้ครอบครัวเจ้าทั้งหมด
ต้องตาย!”

เซียวหลิงเยโมโหจนสุดทน ก้าวมายืนข้างเซียวหลิงอวิน จ้องเกอเซียวเซมมิ่ง “ท่านต้องขอโทษ ท่านมาทำร้ายพี่ชายข้า โดยไม่มีเหตุผล นี่คือการผิดของท่าน ต้องขอโทษ!”

หลิวซือก็จ้องมองเกอเซียวด้วยแววตาโกรธ น้ำเสียง อ่อนโยนแต่แฝงความไม่พอใจ “วันนี้ความถูกต้องอยู่ที่ฝ่ายเรา แม้ท่านจะฆ่าเรา ความผิดก็ยังเป็นของท่านอยู่ดี!”

ท่าทีของคนเหล่านี้ทำให้เกอเซียวรู้สึกประหลาดใจ พวกเขาไม่ได้มีท่าทีหวาดกลัวเอาตัวรอดอย่างที่เขาคิด และ ไม่เหมือนคนเลวเจ้าเล่ห์ ตรงกันข้ามกลับมีความมองอาจ ไม่เกรงกลัวใคร

โดยเฉพาะเซียวหลิงอวิน แม่ใบหน้ามีจุดแดงดูไม่งาม แต่กลับเย็นหยัดดูจไม่ไฝงามสง่า ดวงตาเย็นเฉียบลึกล้ำดั่ง ห้วงสมุทร ชวนให้คนรู้สึกหนาวสั่น

“พวกเจ้าคือนบฏธรรมาแม่มักพาเกอให้เขาเถิด เจ้าไปแย่ง ลูกเขามา นั่นก็เป็นความผิดของพวกเจ้า!”

“ใช่แล้ว เชี่ยวหลังอวิน ตัวเจ้าทั้งรู้ความสามารถและ
เอาแต่ใจ แล้วยังจะลากครอบครัวมาเดือดร้อนตายไปพร้อมเจ้า
อีก ช่างโง่เง่าเสียจริง!”

เสียงต่อว่าดังขึ้นจากรอบด้าน

เกอเชียวกำหนดแนจนเส้นเลือดปูดโปน รวากับพร้อม
จะลงมือได้ทุกเมื่อ

ครอบครัวเชียวหลังอวินจ้องเขม็งกลับด้วยท่าที่ไม่
เกรงกลัว บรรยากาตตั้งเครียดราวคมดาบชี้หน้า

“ท่านพ่อ ขอต่านขอโทษพี่สาวเถอะ”

ทันใดนั้น เสียงเล็กใสอ่อนหวานก็ดังขึ้น